

Poštni Glasnik

Glasilo Obl. organizacije pošt., telegr. in telef. uslužbencev v Ljubljani.

Letnik VIII.

V Ljubljani, dne 11. januarja 1928.

2. številka.

Zakaj je potrebna enotna organizacija.

1. Ker je sedanjí sestav napačen.

Vodstvo Oblastne organizacije si prizadeva, da postavi stanovsko organizacijo slovenskih poštarjev na tisto formalno stališče, na kakršnem stoje take organizacije v drugih pokrajinah naše države. Na stališče enotne organizacije. Morda je bilo l. 1919 potrebno, da se je ustanovila zveza poštne organizacije, v načelu pa je taka zveza iz vidikov stanovske organizacije pogrešna, ker pravilna je samo zveza poštne službenecv. Naša organizacija v toliko ni samostojna, da je včlanjena v Savezu (zvezi) poštne organizacij v Beogradu. Za nas so torej osnova pravila Saveza, ki poznajo na sedežu oblastnih poštne direktij oblastne poštne organizacije, v drugih večjih krajih pa podobore, krajevne odbore in poverništva.

Enotno organizacijo moramo imeti torej že po samih pravilih. Zato bi prav za prav ne smeli o tem sploh nič razpravljati, čim smo priznali za svojo centralo Savez v Beogradu in njegova pravila. Osem let je bilo treba, da smo ukinili Zvezo poštne organizacij. To zvezo (po srbsko »Savez«) imamo že v Beogradu. To je pravilno, tam je zveza vseh pokrajinskih (oblastnih) poštne organizacij. Ne more pa biti take zveze v isti pokrajini ali oblasti. Na zunaj smo našo firmo pravilno preplekali. Dali smo ji naziv in pravila, kakršna morajo biti po pravilih Saveza. Na znotraj smo pa ostali več ali manj pri starem. Še vedno so v eni organizaciji prav za prav tri organizacije, trije odbori, trije predsedniki itd. Vidimo in čutimo, da bi moralo biti vse po eno. Dva sta torej odveč.

Naša enotna organizacija je »Oblastna organizacija poštne, telegrafskih in telefonskih uslužbencev« (skrajšano OPO). Člani te organizacije — uradniki pa so istočasno člani »Društva poštne, telegrafskih in telefonskih uradnikov«, zvaniki in služitelji pa istočasno še člani »Osrednjega društva nižjih poštne in brzojavnih uslužbencev«. Na ta način je torej vsak poštne uslužbenec, ki je član OPO, istočasno član dveh organizacij istega stanu in iste stroke. To je že na prvi pogled napačno in zgrešeno.

V teh za vse organizacije suhih letih, ko se ne moremo uspešno udeleževati na zunaj, je tem večja prilika in potreba, da se na znotraj pogledamo, da damo organizaciji tisti sestav, ki najbolj odgovarja namenom organizacije in interesom članstva. Po našem mnenju je rešitev samo ena: za vse ostane samo OPO, obe društvi pa naj prenehata kot stanovski organizaciji. Ker je zlasti med nižjimi uslužbenci in celo med njihovimi voditelji mnogo nasprotnikov te združitve, si hočemo v tem in v nadaljnjih člankih iz najrazličnejših vidikov in ozirov ogledati, zakaj nam je potrebna enotna organizacija.

2. Iz idejnega stališča.

Razvoj dogodkov v stanovsko - strokovnem pokretu drž. nameščencev v naši državi splošno, med ptt. uslužbenci v Sloveniji pa še posebej nam dokazuje, da trpi osnovna ideja organizacije in sploh vseh pokretov med drž. nameščenci, to je ideja solidarnosti, skupnosti, složnosti, vzajemnosti in discipline, v prvi vrsti zaradi prevelike razcep-

ljenosti v organizacijah. Državni nameščenci se v svojih organizacijah ne cepijo samo po strokah, marveč se ločijo tudi uslužbenci istih strok v več organizacij. Majhne skupine uslužbencev, ki navadno nimajo nikakih posebnih in toliko tehtnih teženj, radi katerih bi bili upravičeni do posebne organizacije, se cepijo in organizirajo v majhnih društvih, katerih obstoj že sam po sebi ovira uspešno delovanje organizacij in slabi skupno borbo. In to celo takrat, kadar taka separatistična skupina nastopa idejno in tehnično solidarno z drugimi sorodnimi organizacijami. Če pa pomislimo, da temelji že postanek iz večine takih separatističnih organizacij če ne že naravnost na sovraštvu ali nenaklonjenosti do celote odnosno do sorodnih skupin istega stanu, pa vsaj v težnji, ščititi samo eno skupino ljudi in jo favorizirati pred drugimi skupinami, pridemo do zaključka, da s tem niso kršeni samo principi organizacije in da ni s tem pogažena samo ideja solidarnosti in skupnosti, marveč je celo nastala borba med ljudmi in organizacijami istega stanu. Taka medsebojna borba črpa moč in borbenost organizacij, in kar je še hujše, daje v roko orožje in material skupnemu nasprotniku. To nam zlasti drastično dokazujejo organizacije ptt. uradnikov v Sloveniji, ki zadnja leta tekmujejo med seboj, kako bi čim bolj škodovala druga drugi.

3. Iz formalnih in taktičnih razlogov.

Iz ugotovitev v prejšnjem odstavku je jasno, da se mora ideja skupnosti, enotnosti in solidarnosti kazati že na zunaj v sami obliki organizacije. Čim enotnejša je organizacija v svojem sestavu, toliko bolj je poudarjena in manifestirana skupnost in solidarnost njenih članov. Kajti vsaka težnja, ki gre za tem, da podčrtava neko posebno svojstvo, neke posebne interese, odraža svojo specifično vrednost, svoje posebne zahteve tudi v zunanji obliki in načinu borbe za svoje interese. Organizacija, ki ima mnogo zelo vidno podčrtanih izrastkov in členov, izpričuje heterogenost elementov, ki jo sestavljajo. To znači, da obstojajo med skupinami članstva posebne težnje, ki se dvigajo nad splošne interese vsega članstva. In čim večja heterogenost je v kakem sestavu, tem manjša je njena lepilnost, tem večja je njena razrahljanost.

V našem interesu je, da predstavlja naša organizacija že na zunaj po svojem sestavu, po svojem sistemu, po svoji obliki čim večjo homogenost. Javnost in faktorji, proti katerim nastopamo v borbi, morajo videti v naši organizaciji kar največjo kompaktnost, solidarnost in složnost. Taktični razlogi nam vlevajo, da skrijemo in izravnamo že v zunanji obliki organizacije vse znake heterogenosti tudi na disciplino članstva, ki se nauči meznimi skupinami ptt. uslužbencev, kolikor te sploh obstojajo. Po drugi strani pa vpliva oblika kompaktnosti, skupnosti in solidarnosti tudi na disciplino članstva ki se nauči v taki skupni organizaciji podrejeni osebne težnje in težnje posameznih skupin interesom in težnjam celote. Čut skupnosti in nesebičnosti, čut stanovske zavesti je lažje razvijati v močni in enotni organizaciji, nego v majhnih organizacijskih sestavih. Velika in kompaktna organizacija vzbuja med člani tudi čustvo samozavesti, čustvo moči, kar ji

daje večjo odpornost in žilavost, večjo borbenost. Enotna organizacija je prožnejša in okretnejša ter s tem prikladnejša za operacije, ki zahtevajo skupno in enako taktiko. V močno razčlenjenih in po svojem sestavu neenotnih organizacijah je taktična operacija zlasti v odločilnih in kritičnih momentih jako otežkočena, če ne čisto naravnost nemogoča.

Če gledamo na vrste drž. nameščencev, vidimo, da je zlasti po nekaterih pokrajinah, kakor v Sloveniji, Dalmaciji itd., organiziranih razmeroma še precej visoko število drž. nameščencev. Število neorganiziranih drž. nameščencev nazadnje ni tako veliko, kakor se splošno misli. Toda vse to organiziranje nima pravega učinka zaradi tega, ker organizacije nimajo sistema, ker nimajo nikake smotrene oblike, nikake skupnosti in nikakega smotrenega sestava, ki bi vse te organizirane drž. nameščence vezal v celoto. In ravno v tem, ker ni med njimi potrebnih vezi, ni skupne taktike, ki bi vso organizirano moč drž. nameščencev zbrala in jo usmerila v enotno gibanje, v enotno strugo pod enotnim hotenjem, je kriza drž. nameščencev, odtod pa tudi naši neuspehi.

(Nadaljevanje sledi.)

Ob začetku novega leta.

Tekom poletja 1927 je Osrednje društvo nižjih uslužbencev v sporazumu s krajevnimi skupinami priredilo v vseh večjih provincialnih središčih sestanke. Namen teh sestankov je bil, informirati podeželske tovariše o društvenem delovanju in o raznih stanovskih zadevah ter pridobiti v društvo še tiste tovariše, ki še niso organizirani. Od prirejenih sestankov smo pričakovali več uspeha. Tovariši, ki so bili pri teh sestankih navzoči, so veliko več obljubil kot pa storili. Od sestankov je poteklo skoraj pol leta, med tako dolgim časom bi lahko vsi tisti tovariši, ki še niso organizirani, pristopili k društvu, drugi pa poslali izjave, da pristopijo h Gospodarski zadrugi in »Čebelici«. Sicer nima Gospodarska zadruga za podeželske tovariše tolikega pomena kakor »Čebelica«, zato podam o tej nekaj pojasnil.

Čebelica je, z eno besedo povedano, hranilnica. Noben poštne nameščenev v Sloveniji bi ne smel te ustanove prezreti. Vsak tovariš pristopi lahko kot član k Čebelici, potrebno je le, da pošlje izjavo, koliko se mu naj odteguje mesečno od njegovih prejemkov za Čebelico. Najmanjši delež je 10 Din mesečno. Pri prvem vplačanem deležu se članu izstavi hranilna knjižica, ki je njegova last in se hrani na varnem. Članu se računajo obresti takoj, ko je vplačal prvi delež. Ta način varčevanja se je povsodi dobro obnesel in tudi naša »Čebelica«, ki že sedaj dobro uspeva, bo uspevala še boljše. Treba je le dobre volje in malo požrtvovalnosti od strani tovarišev. Mesečni delež od 10 do 25 Din je tako malenkosten, da ga lahko vsak tovariš pogreši pri še tako slabih gmotnih razmerah. Pomisliti je treba tudi na razne družinske dogodke, na bolezen, smrt ali porod. Pri vseh teh slučajih se rabi denar. Ako nimaš prihrankov, se moraš zateči k denarnemu zavodu za posojilo z visokimi obrestmi. Ako pa imaš pri »Čebelici« prihranjen denar, ti ni treba iskati posojila, marveč na kratko sporočiš Gospodarski zadrugi poštne nameščencev, ki ti prihranjeni znesek z

obrestmi vred takoj izplača. Ta način štedenja ni samo v korist hranilcu, temveč tudi ostalim tovarišem, ker je to naša samopomoč, na katero so brez malih izjem navezani vsi. Zato priporočam, da z novim letom vsi začno nalagati v »Čebelico« ter tako uveljavijo program naših podeželskih sestankov.

Kaj pa »Poštni glasnik«? Ali si ga že naročil? Priznaj odkrito, da ne. In zakaj ne? Morda zato ne, ker razširja bacile solidarnosti in organizacije ter nas podučuje o naših stanovskih zadevah. Zato se ga braniš, ker nočeš biti na jasnem, kaj si in ali je še razen tebe za drugim hribom kak poštni nameščeneec. Tisti tovariši, ki mislijo, da jim je naše strokovno glasilo nepotrebno, so pri organizaciji — ako so sploh člani — samo mrtvi člani, ker s tem dokazujejo, da jim je organizacija postranska briga. Niti en poštni uslužbenec Slovenije bi ne smel biti brez svojega strokovnega glasila. Kdor se še ni naročil na »Poštni glasnik«, naj to stori z novim letom, predvsem zato, ker izhaja od novega leta po trikrat na mesec, naročnina se pa kljub večjim izdatkom ni zvišala.

Tovariši, ki niso izpolnili na sestankih dane obljube, naj to store sedaj. S tem bodo tudi dokazali, da se zavedajo svojih dolžnosti. Vedno je boljše, da so tovariši nižji uslužbenci prostovoljni naročniki Poštne glasnika, kakor da bo morala organizacija vpeljati prisilno naročnino. Žalostno je dejstvo, da je od 700 organiziranih nižjih poštne uslužbenecv naročenih na »Poštni glasnik« nekaj čez polovico. Upam, da na koncu leta 1928 ne bo treba o tem več pisati.

Končno apeliram na tovariše, ki še niso člani društva, da naj to store. Po desetletnem ujedinjenju in obstoju organizacije bi ne smelo biti niti enega nižjega poštne uslužbenca neorganiziranega, kakor tudi nebenega, ki bi ne bil član našega društva »Dobrote«. Tovariši, odzovite se temu vabilu in storite svojo dolžnost. S tem boste pomagali v prvi vrsti sebi in svojem, v drugi vrsti pa svojim stanovskim tovarišem in celi organizaciji. —

D.

Iz vrst pogodbenih poštarijev.

1. Anketa o novem pravilniku.

Od nekega hrvatskega pogodbenega poštara smo potom uredništva »Pošte«, glasila zagrebške obl. organizacije, prejeli sledeči poziv:

»Zagrebška, ljubljanska in novosadska organizacija so vložile mnogo truda, da sestavijo načrt novega pravilnika o pogodbenih poštah. Imel sem v roki načrt novega pravilnika, ki ga je sestavila ljubljanska organizacija, pa sem takoj prišel do zaključka, da tega načrta ni videl niti eden pogodbeni poštar, ampak da je sestavljen na temelju starih, zastarelih pravilnikov. Novosadska organizacija je stavila samo pripombe k načrtu zagrebške organizacije, katere se tu in tam morejo in morajo sprejeti. Zagrebška organizacija je sestavila pravilnik, ki odgovarja duhu časa, temelji na pravilniku češko-slovaških poštarijev in na sedanjem pravilniku, vnešenih pa je mnogo točk po nasvetu ljudi, ki do potankosti poznajo vprašanje pogodbenih poštarijev. Ker se precej razlikujemo, se mora sezvati anketa (Zagreb je središče za vse), na katero mora priti čim več poštarijev. Tovariši, ne prepustite svoje usode ljudem, ki so za vaše življenjsko vprašanje desinteresirani, ampak se sami udeležite posvetovanja. Ne izgovarajte se na bedo, ampak izposodite si potne stroške in pridite! Vsak je svoje sreče kovač. Zato naj vsak poštar takoj javi organizaciji svoj prihod. — Drago Poštarov.«

Če Bog da, pride res do ankete, na kateri bo zastopana tudi naša organizacija. Tam

bomo kolegi D. P. in ostalim njegovim somišljenikom temeljito odgovorili na gornji poziv. Zaradi naših pog. poštarijev pa je potrebno, da že danes pripomnimo k tej stvari sledeče:

1. Pisec gornjega poziva je sicer prišel takoj do zaključka, da ni videl našega projekta niti en pogodbeni poštar, pa vendar je bil ta zaključek napačen. Resnica je namreč ta, da je organizacija odstopila svoj načrt zastopniku pog. poštarijev v odboru, da ga prouči in stavi svoje predloge in pomisleke. Ta je naš načrt z malimi izjemami odobril.

2. Za oči in srce pog. poštarijev seveda načrt bratske zagrebške organizacije mnogo bolj ugaja. Žalibog pa je za enkrat popolnoma nesprejemljiv in se v materielnih točkah sploh ne da razpravljati o njem. Manjka mu namreč ravno ono, kar mu g. Drago Poštarov pripisuje, češ da odgovarja duhu časa. Duh časa v naši državi je gospodarska kriza, vseobča mizerija, s tem v zvezi pa prizadevanje vlade za štedenje in za redukcijo osebja in njegovih prejemkov. Priti v letu 1928 in v SHS s predlogom, da naj se regularizirajo prejemki s pogodbo nastavljenih poštarijev na način, ki odgovarja približno prejemkom drž. uradnika II/1 ali celo I/5 kat., je utopija in nesmisel.

3. Če so svetovali pri zagrebškem načrtu pravilnika ljudje, ki do potankosti poznajo vprašanje pog. poštarijev, smemo tudi zapupati, da je sestavil ljubljanski načrt pravilnika predsednik naše organizacije, ki je bil sam pred sedanjo namestitvijo ves čas svojega službovanja — 8 let — kontraktualni poštar. Mislimo, da je to dovoljna legitimacija za poznanje vprašanja pog. poštarijev.

4. Prav je, da pride na anketo čim več pog. poštarijev, toda ne zato, da ne prepuste svoje usode ljudem, ki so na življenjskem vprašanju poštarijev desinteresirani. Kdo so ti ljudje? Ali ni to odbor, predsedstvo, vodje organizacije? Ali tem ljudem ne zapuata? To bi bila nezaupnica vodstvu organizacije.

Da ne nosimo polne odgovornosti in da še bolj spoznamo mnenje pog. poštarijev, pošlje organizacija oba osnutka pravilnika — zagrebškega in našega — v proučitev in pripombe še tov. Josipu Repu, pog. poštarju v Leskovcu pri Krškem. Njemu ne samo zato, ker se briga za organizacijo in za svoj stan, ampak še posebno zato, ker službuje blizu hrvatske meje in bo lahko šel kot očieli zastopnik naših poštarijev v Zagreb na anketo. Kdaj se bo ta anketa vršila, iz poziva ni razvidno.

Povemo pa že zdaj, da se naša organizacija v neosnovane pretiranosti ne bo spuščala. Mi smo resna organizacija, kateri ne gre za trenutni efekt, ampak za končni uspeh. Tudi mi bi lahko za oči postavili v načrt lepe denarne postavke, lahko bi licitirali še višje, magari vsem direktorske plače ali polno pokojnino po 20 službenih letih, saj papir je potrpežljiv, toda samo neresni in nepredurni člani bi mogli hvaliti tako naše delo. Za to pa nam ni.

2. Kaj vse se zahteva od pog. poštarijev.

Tovarišica iz Štajerske piše: V direktijskih Okrožnicah je izšla odredba, kako morajo pog. poštariji zavarovati svoje urade proti vlomom. Na lastne stroške seveda. Direkcija grozi: če nimaš vse tako in tako, si odgovoren poštar za vse in ti potegnemo magari kožo s telesa. Po navodilih in ukazih direkcije bi bile pogodbene pošte vzor in vzgled vsem poštam v državi. To pa zato, ker direkcije oziroma poštne uprave to nič ne stane, saj mora plačati pog. poštar. Državne in razredne pošte po deželi tiče ponekod v trhljih in smrdljivih barakah, ponekod okna brez križev itd., pa ni nobene nevarnosti vloma. To pa zato ne, ker bi morala pri teh poštah izvršiti popravila poštna uprava na svoj račun in ne iz poštarijevega žepa.

PETETEFILM.

Gospod urednik, ali veste, kaj je službena potreba? Moj prijatelj Nace, ta od pošte, mi je tole pravil:

»Telefonska centrala. — En normalni vhod in ena stranska vrata. — Nočna služba: gospodična ali gospa, kakor nanesse. Odredba: uradnica mora ponoči iz stranskih vrat vzeti ključ iz ključavnice, da pride lahko upravnik (ki ima od teh vrat svoj ključ) — inspicirat. Čas: ob 2. uri zjutraj. Dela ni. Uradnica počiva na postelji. Popolnoma sama. Menda kolikortoliko oblečena. Med vrati se pojavi upravnik, kot bi padel z neba. Vidite, tako se službena potreba — opravlja. Dabome!«

Kaj mislite, gospod urednik, ko bi kdo upravnikovo ženo na enak način — inspicirat?

Pa brez zamere Vaš

Petečin.

3. Kako smo poštariji zavarovani.

Poleg drugih krivic ima pravilnik o pogodbenih poštah (čl. 18, zadnji odstavek) še neko odredbo, ki obolelega poštara materielno lahko popolnoma uniči. Če pog. poštar zboli, mora od svoje beraške plače sam plačati nadomestno moč, sam zdravnika, bolnico, zdravila itd. Na kak način to, porečete, saj vas vendar delodajalec — poštna uprava — zavaruje pri bolniški blagajni? Da, res je, toda poštna uprava se poslužuje pri tem zavarovanju uprav židovskega »knifa«. Ona namreč zavaruje poštara proti nezgodam, ne pa proti boleznim. Tako! Nogo si boš zlomil v uradu za pisalno mizo, zbolel pa ne boš nikoli. Ali ni to ironija in zasmehovanje ubogega uradnika? To kritično vprašanje se je nekoč v »Poštnem glasniku« že načelo. Takrat je naša organizacija izjavila, da bo skušala to krivico z novim pravilnikom popraviti na korist pog. poštarijev. Prosimo jo ponovno, da to zlo čim prej popravi.

4. Krivica, ki upije do neba.

Pri neki pogodbeni pošti je uslužben pismonoša, ki prihaja vsak dan ob 9 v službo, gre na ambulanco, potem na dostavo in se vrača iz službe ob treh popoldne. Ob 5. uri popoldne gre drugič k vlakcu in je prost, če ni brzojavk, ob pol 7. uri zvečer. To gro dan za dnem in za to ima ta pomilovanja vredni služabnik države SHS celih 322 Din plače na mesec. Od te vsote pa se mu odtrga še prispevek za bolniško blagajno in za pobotnico. Ali ni to sramota? Ali ni poštne človeka pri nas, ki bi se zavzel tudi za nas revne poštne sle? Kaj pravi k temu naša organizacija? (Organizacija pravi k temu, da so poštini sli res pomilovanja vredni, toda ti niso nameščenci poštne uprave, ampak privatni nameščenci pogodbenega poštara, zato praviloma tudi ne morejo biti člani organizacije. — Pripomba uredništva.)

5. Poziv na pog. poštarije.

Novo leto je tukaj. Zdramite se in organizirajte se vsi do zadnjega, ker v letošnjem letu se bodo odigrali za nas važni dogodki. Edino trdno organizirani smemo misliti na boljše bodočnost, ker samo tem potom bomo kaj dosegli. Vsakemu je znano, da se pripravljamo za nas nov boljši pravilnik, v katerem je nešteto perečih vprašanj, ki bi pa vsi odpadli z eno samo zahtevo, to je: dajo nam čin zvančnika.

Mi pogodbeni poštariji smo računopolagači in samostojni voditelji pošt. Zato upam, da bi z združenimi močmi dosegli to nam itak pripadajočo veliko »šaržo« zvančnika. Torej strnimo trdno naše vrste!

Lojze Zupet,

p. poštar v Škocijanu pri Mokronogu.

Strokovni del.

V. W.

POTREBNE IZPREMEMBE IN UVEDBE V POŠTNEM OBRATU.

Če pogledamo nazaj na razvoj poštnega prometa izza preobrata do danes in ga primerjamo z onim v predvojnem času, lahko rečemo, da smo prišli precej na isto stališče glede točnosti in okretnosti vsega aparata. Novi poštni pravilnik je prinesel nekatere izpremembe, ki so se izkazale v prometu kot praktične. Želeti bi bilo, da se točno po teh navodilih tudi posluje, kar se pa žalibog marsikje ne godi. Na drugi strani pa imajo razni pravilniki hiše, ki jih občuti tako poslušajoče osobje, kakor občinstvo, ki se pošte poslužuje. V korist niso te hiše ne enemu ne drugemu, pač pa zadržujejo nadaljni razvoj prometa in obremenjujejo po nepotrebnem tudi osobje. Kažejo tudi nekak zastareli birokratski duh, ki ni primeren zahtevam časa in ki ne nudi občinstvu one praktičnosti, katere lahko zahteva in pričakuje od ustanove, ki je tako eminentne važnosti za posameznika in za splošnost kakor ravno pošta z vsemi svojimi panogami. Razvoj zastaja po krivdi pošte same tam, kjer zahtevajo določila neokretnosti in nepraktičnosti, ki tudi fiskusu ne koristijo.

Ena pglavitnih teh stvari je **paketni promet**, danes le senca onega, kar je bil nekdanj. In zakaj? Pristojbine! Glavno, ampak ne edino. V prvi vrsti so previsoke; v splošnem ne odgovarjajo vrednosti tega, kar nudi pošta odpošiljatelju za plačilo. Najbolj nerazumljivo je to, zakaj se pri pristojbinah ne ozira na daljavo, kam se pošlje paket. Vedno in povsodi velja načelo: za večje delo večje plačilo, za manjše delo manjše plačilo. Gotovo ni enako delo, če gre paket 10 km daleč ali pa 1000, zato tudi logično ne more biti za oboje enako plačilo. Z isto pravico, kakor se zahtevajo enake pristojbine neglede na daljavo, bi se lahko zahtevale enake pristojbine neglede na težo, in kako bi to izgledalo?

Res je, da mora imeti poštna uprava za večjo množino paketov tudi več prevoznih sredstev in ima zaradi tega tudi več izdatkov, vendar pa ne sme veljati »varčevati za vsako ceno« kot edino načelo. Kajti pošta ne sme biti pridobitna ustanova, temveč sredstvo za živahni razvoj trgovine, industrije in drugih pridobitnih ustanov, ki morebitni zostanek na dohodkih državni blagajni zotovo na drug način nadomeste. Sicer pa si oglejmo prevozna sredstva v obratu in bomo videli, da njih kapaciteta še dolgo ni izrabljena, da se lahko mnogo več naklada, ne da bi postal zaradi tega prevoz dražji.

Najbolj živahen ali bolje rečeno, najbolj potreben je promet s paketi med bližnjimi kraji, med mestom in pokrajino, ki gravitira v to mesto. Trgovci se zalagajo iz teh mest, kjer si občinstvo kupuje stvari, ki jih na deželi ne dobi. Tam se šolajo otroci z dežele in ravno ti imajo marsikatero potrebo, katero jim mora kriti dom. Mnogokrat vidim in slišim, kako radi bi starši poslali svojemu otroku v mesto kako stvar, pa je ne morejo, ker pošta preveč zahteva za paket. Za marsikoga, zlasti pa državnega nameščenca, ki si odtrga od ust, da študira svojega otroka, je tudi 10 dinarjev že denar, ki ga ne more tako meni nič tebi nič pogrešati.

Sicer bi pa poštna uprava ravno kar se vse revnih podeželskih otrok, ki se šolajo v mestu, lahko priskočila na pomoč s tem, da uvede za pošiljke njih roditeljev in obratno izjemno tarifo, ki bi bila za 50% nižja od normalne. Če jim dovoli železnica znaten popust na tarifi ob določenih prilikah, če jih oprošča šola šolnine in drugih pristojbin, zakaj ne bi bila enkrat tudi pošta širokega srca in jim dovolila izvestne ugodnosti?

Mogoče bo kdo rekel, da nosi pisec teh vrst vodo na svoj mlin. Pa ni res. Nimam ne

žene ne otrok, vidim pa marsikdaj, kako ravno beda staršev in visoka poštnina odzame otroku kako veselje ali stvar, ki bi telesnemu in duševnemu razvoju otroka prišla v prid. Stvar bi bila zelo enostavna in izvedljiva na ta način, da se izdajajo v ta namen posebne izkaznice s kuponi v obliki znamk s tekočimi številkami. Izkaznice bi izdala šolska vodstva, jih overila s podpisom in pečatom šolskega vodstva, iz izkaznic pa bi bilo razvidno, kdo in komu sme poslati pošiljko po znižani tarifi. Pri predaji paketa bi pošiljatelj predložil izkaznico poštnemu uslužbencu, ki bi pritisnil na določeno mesto izkaznice dnevni pečat, odtrgal kupon in ga prilepil na spremnico poleg znamk kot utemeljitev, da je paket opravičeno po znižani tarifi odpravljen. Seveda bi bilo število takih paketov omejeno. Tako bi n. pr. izdalo šolsko vodstvo za učenca in njegove roditelje na deželi začetkom šolskega leta z veljavnostjo za tisto šolsko leto po eno izkaznico z 10 kuponi, s katerimi bi se smel mesečno poslati en paket po znižani tarifi. Evidenca je poštni pečat na izkaznici pri predaji paketa, pri kontroli spremnic pa kupon, ki je nalepljen na spremnici.

Šolska vodstva so itak informirana o siromašnem stanju dotičnih rodbin, pa bi lahko izdajala take izkaznice, lahko bi jih pa tudi občine. Pošta s temi izkaznicami gotovo ne bi nič izgubila, pač pa storila dobro in koristno delo. Torej igra tudi socialni moment precej važno vlogo.

In tako je še marsikatera točka, ki zahteva izpremembe. Tudi 100% zvišanje težne pristojbine za ločenke je neprimerno visoko, nikakor opravičeno in pretirano.

Drugo, kar povzroča mnogokrat neprilike, je **obvezno frankovanje** pri predaji paketa. Umevno je bilo to pri nesigurnih razmerah med vojno, pri neurejenih razmerah po prevratu, danes pa to ni več na mestu. V trgovskem prometu bi bilo morda precej vse eno, ali plača poštnino pošiljatelj ali prejemnik, ker mora itak plačati blago in je vse eno, ali je račun za to vsoto večji ali manjši. Po tudi tu bi se našli primeri, v katerih bi bilo plačevanje pristojbin po prejemniku primernejše. Privatnik pa pride zaradi tega včasih naravnost v zadrego. Na primer, nekdo je primoran prositi svojega znanca ali prijatelja v drugem mestu, da mu preskrbi zdravila, katerih na deželi ne dobi, ali da mu pošlje kako stvar, ki jo je bil pozabil. Ta ima sedaj prijetno dolžnost, da poleg usluge plača še poštnino. Ali pa mu mora pisati, koliko je izdal, in prosilec mora poslati po nakaznici denar. Naprej poslati denar za poštnino ne gre, ker malokatera stranka ve, koliko je treba plačati, kaj je dostavnina, obvestnina ali še kaka »nina«, kdaj se ena ali druga zaračunava itd. Pa saj še marsikatera pošta tega ne ve. V trgovskem prometu je posebno važno, da odpošiljatelj naprej ve, koliko bo moral plačati poštnine. To pa je skoraj nemogoče, ker bi moral imeti vsak natančen seznam mest, kje se dostavlja in kje ne, ta seznam bi moral imeti vedno v evidenci in popravljati izpremembe. Odpornost se temu zelo enostavno na ta način, da plača dostavnino oziroma obvestnino prejemnik. Odpošiljatelj bo potem gotovo prej in lažje naprej vedel, koliko plača poštnine, pa tudi za uradnika bo taksiranje bolj enostavno in manj zamudno.

Iz vsega tega sledi, da niso paketne pristojbine samo previsoke, temveč ves aparat za taksiranje je preneokreten, prekompliciran in za laika težko razumljiv.

Zato je zelo potrebno:

1.) Da se pristojbine znižajo na primerne zneske, da se uvede tarifa po zonah, slično kakor je bilo to nekdanj in kakor je tudi še sedaj pri telefonu, da se favorizira paketni promet na kratke razdalje, da se za pakete do 5 kg uvede enotna tarifa za vso državo, izvzemši v 1. zoni, kjer mora biti nižja, da

se tarifa zvišuje stopnjevaje po kilogramih in ne na 5 kilogramov kakor sedaj, da se zviša težna pristojbina za ločenke samo za 50%.

2.) Da se ukine obvezno frankovanje pri predaji, oziroma da se vsaj postranske pristojbine (dostavnina, obvestnina, izplačnina) pobirajo pri izdaji.

3.) Da se za pošiljke za šolske otroke od svojih roditeljev in obratno uvede izjemna tarifa, ki bo za 50% nižja kakor normalna. (Dalje prihodnjič.)

VABILO

na

REDNI LETNI OBČNI ZBOR

POŠTNEGA DOMA

reg. zadr. z omejl. zav. v Ljubljani
ki se bo vršil dne 15. januarja 1928. ob pol 17. uri v salonu restavracije pri Mikliču v Kolodvorski ulici s sledečim dnevnim redom:

1. Čitanje zapisnika zadnjega obč. zbora.
2. Poročilo funkcionarjev načelstva.
3. Poročilo nadzorstva.
4. Volitve članov načelstva in nadzorstva.
5. Predlogi.
6. Slučajnosti.

Ako občni zbor ob določeni uri ne bo sklepčen, se bo vršil pol ure kasneje istotam občni zbor neglede na število prisotnih članov.

Letni račun lahko vpogledajo člani od 8. januarja 1928. dalje vsak dan od 16. do 18. ure Pred Prulami št. 1.

Za načelstvo:

IVAN STANIČ,
t. č. tajnik.FRANJO MARTINŠEK,
t. č. predsednik.

VABILO

na

REDNI OBČNI ZBOR

Krajevne skupine društva nižjih p. t. uslužbencev v Ljubljani,
ki se bo vršil

dne 29. januarja t. l. ob 14. uri (2) v salonu hotela »Miklič« v Kolodvorski ulici s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo predsednika.
2. Poročilo tajnika.
3. Poročilo blagajnika.
4. Poročilo nadzorstva.
5. Volitev novega odbora.
6. Slučajnosti.

Ako občni zbor ob napovedani uri ne bi bil sklepčen, otvori predsednik pol ure pozneje, t. j. ob 14. uri 30 minut drugi občni zbor z istim dnevnim redom, ki bo veljavno sklepal ne glede na navzoče število članov.

Odbor.

VII. redni občni zbor

Osrednjega društva nižjih pošt. in brzoj. uslužb., krajevne skupine Celjske se bo vršil dne 22. januarja t. l. ob 2. (14.) uri popoldan v kavarniški sobi Celjskega doma v Celju z dnevnim redom:

1. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Poročilo predsednika.
3. Poročilo tajnika.
4. Poročilo blagajnika.
5. Poročilo pregled. računov.
6. Volitev novega odbora.
7. Raznoterosti.

Odbor.

To in ono.

Nižji uslužbenci iz Ljubljane in Maribora prav pridno vračajo »Poštni glasnik«. Ker je glavna gniloba ravno v teh dveh mestih — saj samo iz Ljubljane in Maribora ni 280 nižjih uslužbencev naročenih na list — smo poslali prvo številko »Poštnega glasnika« vse tem nazadnjakom. Prilika je bila najugodnejša: reklamna številka, izhaja 36krat na leto, naročnina se ne poviša, izvrstni članek »Poštni glasnik in nižji poštni

uslužbenci, bogat program za bodočnost i. t. d. Vse zama. Podoželski tovariši — nižji uslužbenci bodo kmalu vsi naročeni, mestni pa menda že vse vedo, da jim ni treba čitati svojega stanovskega glasila. Opozorjamo jih še na današnji članek »Ob začetku novega leta«, ki je izšel iz vodilnih vrst nižjih uslužbencev.

Občni zbor Poštnega doma se ne bo vršil ob pol 15., ampak ob pol 17. uri, to je ob pol petih popoldne v nedeljo 15. januarja. V zadnji številki je bila pomota. Vabimo na obilno udeležbo.

Lepo priznanje. Glasilo Saveza javnih nameščencev v Zagrebu »Naš Glas« št. 24 od 15. decembra 1927 piše: »Poštni Glasnik«, stanovsko in strokovno glasilo oblastne organizacije ptt. uslužbencev v Ljubljani, ki izhaja že sedmo leto kot polmesečnik, počne od 1. I. 1928 izhajati trikrat na mesec. V današnjih težkih prilikah vsekakor najlepši dokaz čvrste stanovske solidarnosti in vztrajnega organizatornega dela. Zeleti je, da bi vsi javni nameščenci v tem delu sledili primeru slovenskih tovarišev.«

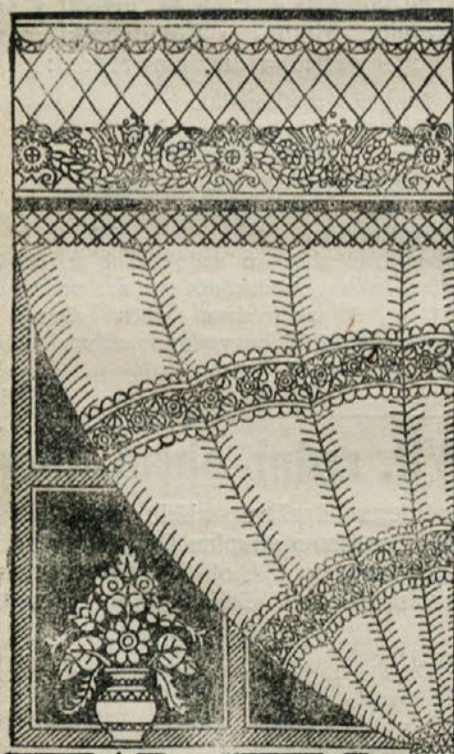
Za novo leto sem prejel toliko voščil in čestitk od dragih mi znank in prijateljev — članov naše organizacije, da mi naj oprostite, da se jim na tem mestu zahvalim, vračajoč ista voščila. — Jos. Jakše, predsednik OPO.

Dobro in poceni kupite vse manufakturno blago pri
J. TRPIN, Maribor
Glavni trg šte. 17.

Ustanovljeno 1852 Ustanovljeno 1888
TEODOR KORN, Ljubljana
Poljska cesta 8.
(preje Henrik Korn)

kravec, stavbni, galanterijski in okrasni klepar. — Instalacija vodovodov.

Naprava strelovodov. Kopalniške in klosetne naprave. zdelovanje posod iz pločevine za firnež, barvo, lak n med vsake velikosti kakor tudi posod (škate) za konzerve.

ZAVESE
V VELIKI IZBERI

pri
A. & E. Skaberné
Ljubljana, Mestni trg 10.

Prve zdravstvene zadruge so se ustanovile pred petimi leti. Danes jih je 28. Izgleda, da so to najmoderneje ustanove na svetu, ki delujejo na ohranitvi narodnega zdravja. Te zdravstvene zadruge je osnoval pokojni zdravnik in socialni delavec dr. Kojič.

Radio na Ruskem. Kakor poročajo iz Moskve, delajo v sovjetski republiki obsežne priprave za zgradbo silnih oddajnih radijskih postaj. Danes imajo Rusi 21 oddajnih postaj, med katerimi je moskovska najvažnejša. V bližnji bodočnosti dobi Baku 10 kilovatno, Taškent 50 in Petropavlovsk 15 kilovatno oddajno postajo. Največja med vsemi bo pa oddajna postaja v Kaširi - Šaturi, namreč s 1000 kilovati, tako da se bodo njena proizvodnja slišala s preprostim detektorjem po vsej prostrani ruski republiki. Aparati naročnikov so tako poceni, da si jih lahko nabavi najrevnejši kmet.

Osebne vesti.

Postavljeni: Ervin Vilhar za pb. ur. II/5 na Ljubljani 1. Za dnevničarje so postavljeni: Peter Krajnc in Josip Kók na Mariboru 2, Dragica Mandelc in Franc Bevk na Ljubljani 1 in Franc Rossmanth pri III. ter. t. t. teh. sekciji Ljubljana.

Poroke: Jožica Šavrič, pb. ur. III/4 na Mariboru 1, se je poročila s Hanibalom Janezom Pištarijem.

Državne strokovne izpite za III. kategorijo pri pt. direkciji so položili: soglasno: Frančiška Avšič in Katarina Costa pri ravnateljstvu, Boleslava Horvat z Rogoške Slatine, Frančiška Vesenjaka z Dolnje Lendave, Jožica Čož z Maribora 2, Josip Pavlin iz Pragerskega, Alojzija Pohani iz Rakeka in Josipina Löske s Trbovelj 1; z večino glasov: Marta Kitzler in Erna Korenini z Ljubljane 1, Martina Čretnik iz Murske Sobote, Frančiška Hladnik iz Ptuj, Angela Šavpah iz Beltincev, Josipina Ferjančič z Maribora 2, Pavla Kurinčič iz Tržiča, Anton Tušek iz Podčetrka, Alojzij Ljubič iz Hrastnika, Josip Zidaric iz Središča ob Dravi, Frančiška Mrak iz Rečice na Paki, Josip Rataj od X. ter. t. t. teh. sekc. Maribor, Filip Zeblatnik z Ljubljane 1, Ludovik Parkelj z Ljubljane 7 in Robert Cigler z ravnateljstva.

Poštni uslužbenci kupujte pri trgovcih, ki inserirajo v Poštnem glasniku.

Ljubljanska gradbena družba z. o. z.
Ljubljana,
Slomškova ulica 19, telefon 527.
Gradbeno podjetje, tehnična pisarna,
parna žaga, tesarstvo za stavbe
in pohištvo.

Franc Prevoršek

preje

M. Ban, Ljubljana

se priporoča za nakup **manufakturnega blaga na obroke**. Izdelujem obleke po meri za dame in gospode.

Cvetličarna „NIZZ“

Ljubljana, Dunajska cesta št. 9

se nadalje priporoča cenjenemu občinstvu za aranžmaje daril, kakor tudi šopkov in cvetja v lončkih za Božič in Novo leto. Lepo izbiro si lahko vsakdo ogleda na razstavi. — Priporoča se

Fani Hvala.

Manufakturna in modna trgovina
Felix Skrabi
Maribor
Gosposka ulica šte. 11.

SCHNEIDER & VEROVŠEK
trgovina z železnino na drobno in debelo. Največja zaloga strojev in orodja za poljedelstvo in industrijo, kakor tudi bogata izbira vsakovrstne kuhinjske posode in vsega v železninarsko stroko spadajočega blaga.
Ljubljana, Dunajska cesta šte. 16.

CEVLJE, NOGAVICE, MOŠKE KLOBUKE, KRAVATE, ROKAVICE, DOMAČE ČEVLJE
KUPITE NAJBOLJE PRI
ANICI TRAUN
MARIBOR, GRAJSKI TRG ŠTEV. 1.

Ne samo nizke cene,

ampak tudi kvaliteta blaga, ki ga kupite v trgovini pri

J. N. Šoštarič, Maribor

Vas zadovolji v vsakem oziru. Na zalogi je največja izbira najnovejšega blaga za moške in ženske obleke ter perilo. Izgotovljene obleke in perilo, kravate, robce, nogavice, odeje, posteljno perje itd.

Kljub nizkim cenam, dobite blago tudi na obroke in se cene ne zvišajo.

FIRNEŽ, BARVE, LAK, EMAJL

in vse v stroko spadajoče blago,

DOBRO IN CENO KUPI DOBRO IN CENO pri

Medič Zankl d. z. tovarna olja, laka in barv o. z. Ljubljana-Medvode

Lastnik: **Franjo Medič.**

Izhaja 1., 11. in 21. v mesecu. Naročnina na leto 24 Din, ozir. 12 Din za pol leta. Oglasi po dogovoru. Čekovni račun št. 11.834. Rokopise je pošiljati uredništvu »Poštnega glasnika« v Ljubljani, Pred Prulami 1. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravo lista Sv. Jakoba trg 3. Za »Obl. organizacijo ptt. uslužbencev v Ljubljani« izdaja in ureja Josko Jakše v Ljubljani. — Za »Narodno tiskarno« Fran Jezeršek v Ljubljani.